

ПАТРИАРХАЛНОТО ОБЩЕСТВО,

УПРАВЛЕНИЕ НА ЩЕТИТЕ

Денят X, сутринта.

Влизам от дом в дом, къщиците на воловарите са на южния склон, мулетарите си имат своя улица. Ефа, мъжа ти го няма вече. Сава, Дедане, татко ви няма да се върне. Веира, савците убили сина ти.

Не ги гледам в очите, не влизам в скръбта им, пък и как бих могла. Само повтарям (поемам дъх и натъртвам всяка дума, та гласът ми да не затрепери): Господарят ще се погрижи за вас. Господарят няма да ви изостави. Дори не го питах, не е и нужно. Аз знам, знаят и те: докато на масата на мъжа ми има хляб, хляб ще има и на техните.

Денят X, по обяд.

Мъртви овчарите ни, мъртви камиларите ни.

Мелха, четири деца, Лиома, болен свекър, зла майка, под един покрив ли ще ги гледа? Нилана, Рафа, Гирсома, Кения. Вече дори не влизам от къща в къща, излизат на прага, поглеждат ме, поглеждам ги, подире ми плач и викове.

Семейството на Шуах живее в шатра на верста от стадото. Жена му излязла и плюла в нозете на мъжа ми. Какво да правя, Господи, знаеш, не за златото на чифта рога ме е грижа, а за млякото и за вълната, за кожата и за месото. Как ще изхраним тия сираци, ще си тръгне някой оттук и ще каже: Йов ме отпрати гладен.

Денят X, навечер.

Отидох и седнах до Семуя, в един ден мъжът ѝ и синът ѝ, в един ден моите седем момчета, моите три ненагледни момичета.

При Семуя седнах, да плачем заедно. Йов не плаче, защо не плачеш,
господарю мой, за децата ни, мразя поклоне ти доземи, благочестивото слово в
устата ти.

Денят X, година по-късно.

Няколко се омъжиха, няколко се прибраха при родителите си, няколко живеят
в къщата, няколко наоколо. Работим земята, доколкото можем, купихме малко
добитък. Жалка картина сме, жени, заети с мъжка работа, ръцете ми сивкави,
гърбът ми превит, но мъжът ми пак може да влезе в портата с вдигната глава:
господарю мой, Йове, скала моя, утеха моя, само ти ми остана на тоя свят.

Денят X, две години по-късно.

Той ме отпраща всяка вечер. Покланям му се и се прибирам вкъщи. Празно е.
Продадох всичко, когато слугите се разбягаха. Господ е проклел господаря,
казвах. Аз мълчах. Едни гледах отвисоко, с други бях блага.

Йове мой, Йове мой, устата ти, рана пресъхнала, раменете ти, гной и
струпеи.

Утре, когато положи глава на коленете ми, ще му кажа: Прокълни Господа.
Щом у Господа няма милост за нас, в гнева му ще е избавлението ни.

Ева Стефанова